

Sygn. akt II CSK 397/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa K. G.
przeciwko L. Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę
1000 (tysiąc) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie art. 444 § 2, art. 445 § 1 i art. 455 k.c. w związku z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz naruszenie art. 11, 102, 316 § 1, art. 324 § 3, art. 326 § 1-3, art. 328 § 2, art. 332 § 1, art. 350 § 1, art. 363 § 1, art. 375, 378 § 1, art. 386 § 1 i art. 391 § 1 k.p.c. - w różnych układach i powiązaniach.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód uzasadnił potrzebą wykładni budzących jego zdaniem poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów przepisów właściwych w przedmiocie ustalenia chwili wymagalności roszczenia o zadośćuczynienia za krzywdę, jak też przepisu art. 11 k.p.c. w zakresie dotyczącym mocy wiążącej wyroku karnego w sprawie cywilnej oraz przepisu art. 444 § 2 k.c. zakresie dotyczącym sposobu i podstaw ustalania renty z powodu utraconych dochodów.

Powód powołał się ponadto we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na oczywistą jej zasadność ze względu na rażące naruszenie art. 444 § 2 i art. 445 § 1 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Potrzeba wykładni, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., występuje wtedy, gdy w odniesieniu do określonych przepisów brak jednolitej lub utrwalonej judykatury albo gdy przyjęta w orzecznictwie wykładnia jest kontrowersyjna. Skarżący powinien przytoczyć argumenty przemawiające za ujednoliceniem lub zmianą dotychczasowej wykładni (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia

13 stycznia 2015 r., V CSK 353/14). Dokonana wykładnia powinna mieć przy tym znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Jeżeli skarżący powołuje się ponadto na - również wymienioną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. - rozbieżność w orzecznictwie sądów, powinien przedstawić występujące w judykaturze różne interpretacje określonych przepisów na tle zbliżonych stanów faktycznych (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015 r., V CSK 353/14).

Wniosek powoda nie spełnia żadnego z tych wymagań. Według ugruntowanego w orzecznictwie stanowiska, wymagalność roszczenia o zadośćuczynienie należy ustalać - tak jak przyjął Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku - mając na uwadze realia konkretnej sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2011 r., I CSK 243/10).

Nie budzi też wątpliwości, że - tak jak przyjął Sąd Apelacyjny - ustalenia sądu karnego co do niezdolności pokrzywdzonego do pracy nie wykluczają ustalenia przez sąd cywilny, czy niezdolność ta istnieje w chwili orzekania w sprawie cywilnej.

Podobnie nie budzi wątpliwości, że wysokość renty uzależniona jest od możliwości zarobkowych poszkodowanego i prawdopodobieństwa ich uzyskania w konkretnych okolicznościach sprawy.

Nie spełniona jest także przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym tej przesłanki, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone w skardze kasacyjnej okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła. W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia

takiego naruszenia żadnego z przepisów powołanych w skardze dla wykazania omawianej przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1, art. 102 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800) i § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2016.1668).

jw